

WILBUR & TOM HARPER SMITH WSOY

AAVETULET

»MESTARILLINEN TARINANKERTOJA.» – Sunday Times

**WILBUR SMITH
& TOM HARPER
AAVETULET**

SUOMENTANUT NINA MÄKI-KIHNIÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Sivuilla 319 ja 320 siteerattu laulu on *Hark the Herald Angels Sing – Enkellaulu kajahtaa*
(säv. William Hayman-Cummings Felix Mendehlssoinin mukaan,
san. Charles Wesley, suom. Erkki Ainamo).

Englanninkielinen alkuteos
Ghost Fire

Ghost Fire © Orion Mintaka 2019
Originally published in the English language as GHOST FIRE by Zaffre,
an Imprint of Bonnier Books UK
The moral rights of the author have been asserted.

SUOMENKIELINEN LAITOS © NINA MÄKI-KIHNIÄ JA WSOY 2022
ISBN 978-951-0-45445-9
PAINETTU EU:SSA

*Pysyvälle rakkaudelleni, sielunkumppanilleni,
leikkitoverilleni, MOKHINISOLLE. Tšingis-kaanin ja
Omar Khaijamin hengille uudestisyntyneinä kuuksi,
joka hohtaa täydellisen helmen veroisena.*

Fort St. George, Madras, Intia

1754

Kaksi lasta kiipesi muurin yli puutarhaan. Illassa tuoksuivat väkävasti keskikesän jasmiininkukat ja öljytuikuissa palava kookosöljy. Pitkien varjojen suojassa tyttö ja poika hiipivät kenenkään näkemättä lähemmäs suurta rakennusta.

He olivat sisarukset. Isosiskon pitkät vaaleat hiukset liehuivat valtoimenaan, vaikka hänen iässään pitäisi jo pian ottaa huomioon säädyllisyys. Intian auringossa hipiä oli saanut kultaisen päivetyksen. Hänellä oli naisen muodot mutta vielä tyttömäisen herkät kasvot, jotka paljastivat kujeellisen luonteen.

»Miksi tulimme tänne, Connie?» poika kysyi. Hän oli sisartaan vuoden nuorempi mutta pitempi ja siitä ylpeä. Vankka ruumiinrakenne lupaili jo, millaiseksi mieheksi hän varttuisi, ja hänellä oli pörröiset punaiset hiukset ja älykkäät ruskeat silmät. Iho oli tummempi kuin sisarella, sellaista pronssin sävyä, joka kävi niin intialaisesta kuin eurooppalaisestakin.

Constance kyykistyi terrakottaruukun taakse. »Herra Meridew'n luona on tänään illanistujaiset. Vain herrasmiehille.»

»Sen tylsempiä juhlia maailmassa ei sitten kai olekaan», Theo puuskahti. »Vanhat miehet turisemassa yötä myöten puuvillan hinnasta.»

»Eivät he tulleet tänne liikeasioista puhumaan, Theo. Kampaajani kuuli siskoltaan, jonka serkku on talossa kokkina, että herra Meridew on palkannut tanssijoiksi *nautch*-tyttöjä. Minulle vakuutettiin, että esitys on hirvittävän hävytön, eivätkä miehet ole koko viikkoon juuri muusta puhuneetkaan.»

»Ethän vain aio mennä kuokkavieraana katselemaan, mitä siellä tapahtuu?»

»Eikö sinua muka kiinnosta?»

»Tietenkin. Mutta...» Theo ei ollut pelkuri vaan järkevä. Hän oli oppinut kovemman kautta, että jos he jäisivät kiinni, juuri hän saisi osakseen heidän isänsä suuttumuksen.

Constancen vihreät silmät tuikkivat. »Etkö uskalla?» hän yllytti. »Nautch-tanssijat ovat kuulemma maailman kauneimpia naisia. Sinä olet pian täysi-ikäinen. Eivätkö naisellisten muotojen mysteerit houkuta sinua?»

Theo nielaisi. Constance oli pukeutunut intialaiseen tyyliin: hän oli kietaissut ympärilleen hartiatkin verhoavan, kirkkaanvärisen sarin. Laskokset hän oli osannut asetella niin, että asu myötäili pehmeästi vartalon kaaria hänen liikkuessaan. Alusvaatteita hänellä ei ollut, mutta silti hänen vyötärönsä oli hoikempi kuin kureliivien rautojen ja valaanluiden puristukseen ahtautuneilla naisilla. Hänen nuoret rintansa pullottivat kankaan alla.

Theolle naisten alusvaatteiden monimutkaisuus oli syvällisempi arvoitus kuin algebran yhtälöt, joita hänen tuskastunut opettajansa pani hänet ratkomaan. Kahden viime vuoden aikana häneltä ei kuitenkaan ollut jäänyt huomaamatta ssaressa tapahtuneet muutokset – ja siskon estoton asenne sai hänelle aina vaivautuneen olon. Hän tiesi, etteivät naiset saisi puhua näistä asioista.

»Vai pelottaako sinua?»

Heidän katseensa kohtasivat, ja siskon silmissä leiskahti haastavasti. Theo nielaisi epäilyksensä. Hän ei voisi milloinkaan vastustaa sisartaan – vaikka olikin sen tähden monet kerrat saanut sapiskaa heidän isänsä työhuoneessa.

»Minä menen edeltä», Theo sanoi uhmakkaasti.

Hän juoksi kyyryssä talolle ja painautui selkä seinää vasten. Rakennus oli suurenmoinen, omiaan Madrasin vauraimmalle kauppiaille, ja sen upeus oli kunniaksi myös Intian brittiläisten ainutlaatuiselle rakennustyyliille. Kreikkalaiset pylväät kannattelivat leveää kuistia, ja sipulikupolit olivat sulassa sovussa klassisten päätykolmioiden kanssa. Rakennus oli noin puolen mailin päässä Fort St. Georgesta ja Madrasista mutta rannan tuntumassa, joten asukkaat kuulivat, kuinka meren tyrskyt murtuivat hietikolle kaupunginmuurien edustalla.

Sisältä kantautuvista äänistä Theo päätteli, että juhlat olivat ensimmäisessä kerroksessa. Siellä hän muistikin nähneensä suuren juhlasalin, kun oli kerran kipittänyt talon läpi isänsä perässä.

Yhden alaikkunan ohi vilahti varjo. Theo pudottautui nopeasti kyykkyyn. Hän näki pihatiellä jonossa vaunuja ja palankiineja. Paikalla oli Madrasin seurapiirin parhaimmisto, joten talo olisi täynnä palvelijoita. Yläkertaan oli turha yrittää kenenkään näkemättä.

Terassilla seisoi kivistä veistetty norsu. Se oli lähes yhtä korkea kuin Theo. Hän ponnisti kukkaruukun päältä patsaan selkään ja siitä kuistin katolle. Viime hetkellä. Juuri kun hänen jalkansa katosivat reunan yli näkymättömiin, valokeila pyyhkäisi terassia. Lyhytä kantava sikhi-vahtimies oli kierroksellaan. Theo painautui kattoa vasten ja odotti, kunnes vaara oli ohi. Hän hivuttautui lähimmän ikkunan kohdalle ja kurkisti sisään.

Ikkunalasia ei ollut – Intiassa sellaisesta luksuksesta ei edes haa-veiltu – vaan huoneet suojattiin tomulta ja päivän paahteelta puisilla ikkunaluukuilla. Theo kuuli rumpujen väimean sykkeen ja käheästi soivien huilujen lurittelua. Hän ujutti sormensa ikkunaluukun puusäleiden väliin ja työnsi niitä kauemmas toisistaan.

Yllättäen yöhön pöllähti makeaa, pakahduttavan hajuista tupakan-savua. Theo peitti suunsa vaimentaakseen yskänpuuskansa. Hän näki Madrasin kauppiasprinssien makoilevan tyynyjen päällä ja imevän ahnaasti vesipiippua, *hookaa*. Useimmat olivat riisuneet takkinsa ja peruukkinsa, mutta jopa täältä selustasta Theo tunnisti heistä lähes jokaisen. Hehän kävivät lähes päivittäin hänen isänsä toimistolla tai suvun varastolla.

Kukaan ei huomannut Theoa. Heidän katseensa olivat nauliutuneet tanssityttöjen ryhmään, joka huojui ja pyörähteli musiikin tahdissa. Heillä oli sarit, kuten Constancellakin, mutta kangas oli läpikuultavan ohutta. Theo tuijotti lumoutuneena tanssijoiden liikehdintää. Lanteet keinuivat, rinnat kohoilivat harsokankaan alla. Etenkin yksi lumosi Theon: siro nuori nainen, jolla oli mantelinmuotoiset silmät ja lampun valossa kiiltävä öljytty iho.

Tanssijat avasivat turbaaninsa. Pitkät mustat hiukset valahtivat hartioille laskeutuen rintojenkin päälle.

Näkyä arvostavat miehet antoivat aplodit ja huikkailivat rohkaisevasti.

Musiikki sykähteli hetki hetkeltä kiihkeämmin, vaativammin. Kaikki tanssijat liikkuivat kuin olisivat olleet yhtä, mutta Theon katse näki vain mantelisilmäisen tytön. Tyttö kietoi turbaanikankaan lanteilleen, kiemurteli saadakseen sarin pois päältänsä ja veti sen vapaaksi äsken kyhäämänsä vyön alta. Hento kangas valahti maahan.

Verhona olivat enää lanteille kääristy kankaan kaitale ja rintoja hipovat mustat hiukset. Hän painoi kämmenet vastakkain, keikutteli lanteitaan, ja Theo tunsi pakahtuvansa. Naisen hiukset heilahtelivat puolelta toiselle rintoja hyväillen ja härnäsivät häntä vilauttelemalla tummanruskeita nännejä.

Theo oli niin hurmioitunut, ettei kuullut ääniä selkensä takaa.

»Hän on kaunis», Constance kuiskasi.

Theo käännähti. »Mitä sinä teet?» hän sähähti. »Tätä ei ole tarkoitettu sinun silmillesi.»

Constance muttristi suutaan. »Tiedän, miltä naisen vartalo näyttää.»

Theo ei kokenut enää hallitsevansa tilannetta. Hän tiesi, että heidän pitäisi lähteä, muttei pystynyt kääntämään katsettaan. Huoneessa tyttö oli avannut vyötäröllään olevan kankaan solmun. Hän kannatteli kangasta vielä ihoaan vasten, pyörähti sen takana, väläytteli vain vähän paljasta pintaa. Theo näki vilaukselta kurvikkaan pakaran ja reisien väliin katoavan litteän alavatsan.

Yhtäkkiä tyttö antoi kankaan pudota maahan. Samalla hän heilautti hiuksiaan paljastaen alastomuutensa.

Theon suu lokahti auki. Tytön rinnat olivat kiinteät, ja ne kiilte-
livät ihoon hierotusta öljystä. Haarojen naisellinen väli oli paljaan
sileä, pullea kumpu vakoineen, ja karvoitus oli nypitty tyystin pois.
Theo ei ollut koskaan ennen nähnyt vastaavaa. Lämpö lehahti hänen
nivusiinsa. Hänen miehuutensa pullistui housuissa niin kovana, että
hän luuli sen räjähtävän.

Miehet huoneessa olivat nousseet vislaamaan ja hurraamaan. Yksi
seisoi ikkunan edessä jalkoväliään hieroen ja peitti Theon näkymän.
Nainen katosi näköpiiristä.

Menetyks oli sietämätön. Theo kömpi varomattomasti seisomaan,
sillä halusi edes vielä kerran nähdä kauniin alastoman vartalon, joka
kiemurteli musiikin tahdissa kuin se olisi maailman luonnollisin liike.

»Tule alas», Constance sähähti.

Hän veti Theoa alaspäin vyöstä. Theo vastusti, mutta Constance oli
jätkähtämätön. Hän tarttui Theon nilkkaan ja tempaisi tältä jalat alta.

Kattotiilet olivat liukkaita illan kosteudesta. Theo menetti tasa-
painonsa, kaatui ja liukui vatsallaan jyrkkää kattolapetta pitkin. Hän
hapuili käsillään saadakseen otteen edes jostakin, mutta tarttuma-
pintaa ei ollut tarjolla. Hän tunsi jalkojensa luiskahtavan reunan yli.
Siinä hän roikkui hetken, tyhjyyden päällä. Sitten hän putosi.

Hän mätkähti kovaa maahan kaataen samalla kukkaruukun. Viil-
tävä kipu vihlaasi nilkkaa, eikä hän pystynyt tukahduttamaan parkai-
suaan. Kukkaruukku vyöryi pois päin, otti pari pomppua portaista ja
hajosi säpäleiksi.

Constance hyppäsi hänen perässään katolta maahan ja laskeutui
kissamaisen pehmeästi. »Voi Theo», hän sanoi. »Loukkasitko itsesi?»

Etuovelta kuului huutoa ja lyhtyjien valot pyyhkivät nurmea. Theo
yritti nousta mutta irvisti kivusta. Talon nurkan takaa kuului nopeasti
lähestyvien askelten ääni.

»Sinun täytyy mennä», Constance sanoi. Hänen suuret silmänsä
säkenöivät jännityksestä. »Jos jäämme kiinni, joudumme hirvittävään
pulaan.»

»Entä sinä?»

»Minä pärjään kyllä.»

Yhdellä ranteen heilautuksella Constance veti sarinsa laskoksen kasvojen suojaksi. Häntä ei voinut enää tunnistaa.

Theo juoksi. Jokainen askel oli tuskaa, mutta hän patisti jalkoihinsa vauhtia, koska pelkäsi, mitä isä tekisi hänelle, jos hän jäisi kiinni.

Nyt terassi kylpi valossa. Musiikki oli tauonnut. Kauppiaat kurkistelivat yläikkunoista nähdäkseen, mitä oli tekeillä. Heidän alapuolellaan vielä hetki sitten tyhjillään ollut terassi oli nyt täyttynyt katsojista. Koko palveluskunta oli tullut todistamaan välikohtausta.

Talon isäntä luovi vihaisena väkijoukon läpi. Tätä iltaa oli suunniteltu kuukausia. Hän oli luvannut vierailleen, että tuonnempana he saisivat nauttia yksityisesti tanssijoiden seurasta vastineeksi hänelle tekemistään palveluksista, ja nyt kaikki oli pilalla. Joku päätyisi maksumieheksi.

Hän seuloi katseellaan paikalle kertynyttä väkijoukkoa ja pysähtyi Constanceen. Hän näki kasvohunnun taakse verhoutuneen palvelijan – eikä olettanutkaan tunnistavansa tyttöä, sillä hänen omistuksessaan oli laaja palveluskunta. Ikipäivänä hän ei olisi osannut epäillä, että englantilaisnainen häpäisisi itsensä pukeutumalla paikallisten asuun.

Hän kohdisti huomionsa toisaalle.

Kaukana puutarhan perällä ruusupensaiden välissä luikahti varjo.

»Ottakaa tuo mies kiinni!»

Theo rämpi pensaiden läpi. Okaat raapivat käsivarret verille, kova tanner jysäytti turvonnutta nilkkaa kipeästi joka askeleella. Hän kuuli miesten lähteneen takaa-ajoon ja pinnisteli kaksin verroin päästäkseen pakoon. Hän tuli muurille, ojensi kätensä ja valmistautui kiipeämään yli.

Muuri oli liian korkea. Hän kurkotteli varpaisillaan, mutta kipu viilsi nilkkaa niin, että täytyi purra hammasta. Vartijat lähestyivät, ja lyhtyjen valo kirjoi ruusupensaiden varjoja.

Theon sormet hapuilivat muurin yläosaa. Siitä ei saanut otetta, joten hän yritti hypätä, vaikkei voinut varata painoa kipeälle jalalle. Pensaikossa rytisi, kun vartijat puskiivat oksat pois tieltään. Pakon edessä Theo voitti kipunsa ja ponnisti vielä kerran hyppyyn. Tuntui kuin nilkka olisi murtunut – mutta hän onnistui. Hän sätkytteli ilmassa punnertaakseen itsensä kokonaan muurin päälle.

Joku tarttui riuskasti hänen jalkoihinsa ja alkoi vetää häntä alaspäin. Hän potki ja taisteli vastaan. Jotain pehmeää osui kengän alle, ja hän kuuli jonkun ähkäisevän tuskasta. Sormet eivät enää pitäneet kunnolla muurista. Hän valui taaksepäin ja rojahti vartijoiden päälle. Karkuun oli turha yrittää, sillä miehet tarttuivat häneen kovakouraisesti.

Vartijat raahasivat hänet nurmelle ja valaisivat hänen kasvonsa lyhdyillä. Yhdellä oli suu veressä Theon potkun jäljiltä.

»Theodore Courtney», sanoi Meridew niin arvovaltaisella ja vakuuttavalla äänellä kuin vain Itä-Intian yhdistyneen liikemiesjärjestön edustaja pystyy. »Odotahan kun isäsi kuulee tästä.»

* * *

Mansur ja Verity Courtney istuivat kotona pelaamassa šakkia, kun Meridew koputti ovelle. Heidän talonsa olivat juuri sopivan etäällä toisistaan. Perheellä oli haastava suhde Itä-Intian kauppakomppaniaan, eikä Mansur sen tähden viihtynyt liian lähellä Fort St. Georgen muureja.

Mansur kohotti kulmakarvojaan kuullessaan ovelta vaativan koputuksen. »Odotammeko vieraita?»

»Luulin, että kaikki paremmat piirit on kutsuttu herra Meridew'n illanviettoon.» Verity siirsi ratsuaan ja kaatoi miehensä lähtetin.

Huoneeseen tuli kookas, punaturbaaninen sikhi. Hän oli Harjinder, Mansurin henkivartija ja rotevin palveluskunnan jäsenistä. Hän oli ollut perheen palveluksessa jo ennen Constancon syntymää.

»Theo-*sahib* on palannut», hän ilmoitti.

Mansur nousi. »En tiennyt hänen edes lähteneen mihinkään.»

Theo odotti kynnyksellä kahden *sepoyn* välissä. Meridew seisoi heidän vieressään naama kiukusta punaisena. Heidän takanaan oli joukko intialaisia ja englantilaisia.

»En odottanut näin paljon vieraita tähän kellonaikaan», Mansur totesi rauhallisesti.

»Poika tunkeutui puutarhaani, kiipesi taloni katolle ja keskeytti viihdyttävän yksityistilaisuuden, jota isännöin Madrasin parhaimmistolle», Meridew sanoi.

Mansur pohti kuulemaansa. »Kunpa voisinkin sanoa, ettei se kuulosta pojaltani.»

»Millaisesta viihteestä oli kyse?» Verity kysyi viattomasti miehensä olan takaa.

Meridew kalpeni. »Jättäisin mieluummin sanomatta hienon naisen seurassa.»

»Täytyyhän minun saada tietää rikkomuksen laji, jos minun odotetaan rankaisevan poikaani.»

Meridew haki Mansurin katsetta. »Voisimmeko me kaksi keskustella tästä... vain herrasmiesten kesken.»

»Miehelläni ja minulla ei ole salaisuuksia toisiltamme», Verity sanoi.

Hän katsoi Meridew'ta niin tiukasti, ettei asiaan ollut vastaan sanomista. Meridew punastui ja katsoi pois päin.

»Kestityksen järjestäminen tuli varmasti kalliiksi», Mansur lisäsi. »Lähetä miehesi käymään toimistolla aamulla, niin varmistan, että saat asiaankuuluvan korvauksen.»

Meridew otti tarjouksen sellaisena kuin se olikin – lahjuksena. »Kaipa itse osaat parhaiten kurittaa omia lapsiasi», hän jupisi.

»Lupaan, ettei näin käy enää toiste», Verity sanoi. Hän loi Theoon ankaran katseen. »Eihän käy?»

»Ei, äiti.»

»Mitä oikein ajattelit?» Mansur huudahti heti, kun ovi oli sulkeutunut Meridew'n mentyä. »Mistä päähäsi pälkähti niin typerä ajatus?»

Totuus kuului, että Constance oli kuullut tanssijoista ja Constance'n uteliaisuus oli ajanut heidät kurkistelemaan ikkunoista sisään. Theo ei kuitenkaan pettäisi häntä. Vielä oli mahdollisuus, että sisko oli paennut kenenkään näkemättä.

»Kuulin joidenkin poikien puhuvan siitä», hän valehteli. »Minä... Minä halusin nähdä nautch-tytöt.»

Mansur ja Verity vilkaisivat toisiaan niin kuin vanhemmilla on tapana.

»Ymmärrettävästi sinun ikäiselläsi pojalla on tiettyjä... kiinnostuksen kohteita», Mansur sanoi vaivautuneena, »mutta et saa häpäistä meitä tällä tavalla. Perheellämme ei ole täällä niin vankkaa jalansijaa, että meillä olisi varaa hankkia vihamiehiä kauppakomppaniasta.»

Theo työnsi leukaansa eteenpäin. »Annan piupaut Itä-Intian kauppakomppanialle.»

»Mene huoneeseesi.»

Theo aikoi väittää vastaan – mutta hänen ei tarvinnut kuin vilkaista isänsä ilmettä tullakseen toisiin aatoksiin. Hän marssi portaat yläkertaan.

Mansur kääntyi Verityn puoleen ja huokaisi. »Hän on varttuva nuori mies, jolla on nuoren miehen halut», hän mietti. »On luonnollista, että hän haluaa käydä katselemassa.»

»Mutta ei tuolla tavalla», Verity vastasi jyrkästi. »Constance tarvitsee pian puolison, ja jos hänen veljensä huhutaan kiipeilevän katoilla tirkistelemässä natiivinaisia, yksikään perhe koko Madrasin presidenttikunnassa ei suo hänelle siunattua liittoa.»

Mansur virnisti. »Aivan, armaani, ethän sinäkään kuvitellut naisiasi huonomaineista nuorta miestä. Et olisi siunannut sellaista liittoa, serkku.»

Verity mulkaisu häntä. Hän ja Mansur olivat serkuksia, mutta he olivat varttuneet tietämättä toistensa olemassaolosta. Heidän isänsä, veljekset Dorian ja Guy Courtney, olivat olleet verivihollisia. Mutta jo ensi silmäyksellä, kun Mansur oli nähnyt Verityn kaukoputkella tämän isän laivan kannella, hän oli rakastunut päätä pahkaa.

»Minä ainakin käyttäydyin mitä säädyllisimmin», Verity sanoi.

»Loikkasit alukseeni meritaistelun tuoksinassa, ja isällesi jäi käteen vain paidastasi irti repeytynyt kankaanriekale, kun hän yritti estää sinua pääsemästä luokseni», Mansur vastasi.

Verityn isä Guy Courtney oli ollut hirviö, joka oli julmasti piessyt tytärtään ja käyttänyt tätä hyväkseen omien tavoitteidensa edistämiseksi. Myöhemmin hän oli yrittänyt surmata koko Courtneyyn suvun. Kun hän oli pidellyt veistä Mansurin vauvaikäisen Jim-serkun kurkulla, Mansurin Sarah-täti oli ampunut hänet hengiltä.

»Mitähän Sarahille ja Tomille kuuluu?» Verity mietti.

Mansur imaisi hooka-piippua eikä vastannut. Ajatukset Tomista ja Sarahista, heidän Jim-pojastaan ja George-pojanpojastaan repivät auki vanhoja haavoja, joita hän ei halunnut kaivella.

Verity tulkitsi miehensä ilmeen oikein. Hän nousi seisomaan. »Parasta käydä varmistamassa, että Constance on kunnossa. Toivottavasti tämä häly ja Theon hölmöily eivät ole häirinneet hänen iltaansa.»

Kun hän kurkisti Constancen huoneen ovesta sisään, kaikki oli aivan kuten pitikin. Tytär lepäsi vuoteessaan kullankeltaiset hiukset viuhkana tyynyllä ja hengitti rauhallisesti syvässä, levollisessa unessa.

* * *

S euraavana päivänä Mansur sai kutsun Itä-Intian kauppakomppanian neuvoston tapaamiseen. Viestissä ei kerrottu syytä, eikä lähetti suostunut edes hopeisen *fanamin* houkutuksesta kertomaan lisätietoja.

Toivottavasti kyse ei ole Theon seikkailuista, Mansur ajatteli kiivettesään Fort St. Georgen kuvernöörintalon portaita. Virallisesti hänen ja Itä-Intian kauppakomppanian välillä vallitsi kilpailuasetelma. Kaikessa hiljaisuudessa solmittu yhteisymmärrys hyödytti molempia osapuolia, mutta Mansur pysytteli mahdollisuuksien mukaan erossa kauppaseuran asioista. Vastaavasti kauppakomppaniakaan ei lukenut häntä lähimpään sisäpiiriinsä.

Nyt koko neuvosto kuitenkin odotti häntä – kaikki Madrasin vanhimmat kauppiat ja virkamiehet. Miehet istuivat pitkän mahonkipöydän ääressä suuressa ensimmäisen kerroksen huoneessa, jossa oli korkeat ikkunat. Seinään oli pinttynyt miekkojen ja muskettien ääriviivoja muistoksi ajalta, jolloin komppania oli vielä näyttävästi esitellyt asevoimiensa mahtia. Enää tuon ajan jäljetkään eivät näkyneet kokonaan, pilkistivät vain hiukan niiden päälle ripustettujen maalausten alta.

Mansur oli pukeutunut tapansa mukaan intialaiseen tyyliin. Hänellä oli pussilahkeiset, raidalliset *shalwar*-silkkihousut, napakasti istuva kirkkaan vihreäksi värjätty puuvillatakki ja kultalangalla koristeltu turbaani. Asun viimeistelivät teräväkärkiset silkkiavokkaat – mutta yksikään mies huoneessa ei katsonut kummeksuen hänen vaatetustaan. He olivat tottuneet kauppiastovereidensa eriskummallisiin oikkuihin. Jotkut heistä pukeutuivat itsekin vastaavanlaiseen asuun vapaa-ajallaan käydessään asiakkaidensa tai rakastajattariensa luona. Kuumassa, meluisassa ja aistillisessa Intiassa miehet tunnetusti käyttäytyivät tavalla, joka ei olisi tullut Lontoossa kuuloonkaan. Ja Mansur, jonka suonissa virtasi omanilaista verta, oli heidän silmissään joka tapauksessa enemmän kuin puoliksi Orientin kansalainen.

Konsulaattiin kuului tusina miestä, ei ainuttakaan yli nelikymmenvuotiasta ja useimmat lähempänä kahtakymmentä ikävuotta. Heidän kasvonsa punoittivat elleivät auringosta niin sitten ylenmääräisestä

alkoholista, ja heidän nuoret kehonsa olivat ennenaikaisesti vanhentuneet ja riutuneet tämän maan tautien kourissa, joista he olivat sattumalta selviytyneet hengissä. Kaikkien silmissä kuitenkin leiskui sama kiilto: mistään kyltymätön rikkauksien nälkä. Hyväntahtoisesta vaikutelmasta huolimatta heistä jokainen myisi oman tyttärensäkin, jos tekisi voittoa kaksikymmentä prosenttia, ja sen Mansur tiesi todeksi omasta kokemuksesta.

Miehet eivät olleet uskollisia työnantajalleen. He käyttivät Itä-Intian kauppakomppanian vaikutusvaltaa ja nostivat palkkansa pilkkuntarkasti sääntöjen mukaan, mutta jokainen ansaitsi kymmenkertaisesti enemmän petkuttamalla johtajaansa Lontoossa. He kävivät ahkerasti kauppaa komppanian nimissä, mutta kuinka ollakaan, parhaimmat tavarat ja muhkeimmat voitot kertyivät heidän henkilökohtaisille tileilleen.

Mies, jonka puoleen he kääntyivät hieroessaan kauppoja Leadenhall Streetin kateellisten katseiden ulottumattomissa, oli Mansur Courtney. Hänen laivoillaan ja kauppiasverkostollaan, joka ylsi Kantonista Kalkuttaan ja aina Kapkaupunkiin asti, rahdattiin mikä tahansa lasti minne tahansa luotettavasti ja äärimmäisen luotamuksellisesti. Ja asiat hoituivat perin kohtuulliseen hintaan.

Pöydän päässä kuvernööri Saunders paukutti nyrkillään tuolin kädensijaa saadakseen kokouksen järjestäytymään. Hän hikoili.

»Sain tänään tiedustelutietoa Lontoosta. Amerikassa on puhjennut sota. Olemme ryhtyneet sotatoimiin ranskalaisia vastaan paikassa nimeltä Fort Necessity Virginian siirtokunnan rajalla.»

Miehet puivat uutista huolestuneesti mumisten. Mansur tiesi, etteivät he ajatelleet miestappioita eivätkä menetettyjä elämiä. Joka iikka laski päässään, miten tämä vaikuttaisi nimenomaan heidän omiin tilikirjoihinsa. Romahtaisiko siirtokuntien teen kulutus? Nousisiko aseruudin tärkeimmän ainesosan salpietarin hinta? Moni kauppias hivuttautuikin oven suuntaan, sillä halusi ennättää ensimmäisenä markkinoille rikastumaan uutisella, ennen kuin tieto leviäisi laajemmalle.

»Ei pidä kuvitella, etteikö asia koskettaisi meitä», jatkoi kuvernööri. Huoneeseen laskeutui hiljaisuus. Amerikka oli tietysti kymmenen

tuhannen mailin päässä, ja Fort Necessity arvatenkin pahainen pieni puulinnake jossain tiettömän erämaan siimeksessä. Kaupankäynnin ja imperiumin lonkerot olivat kuitenkin punoneet kudelmansa kaikkialle maailmaan. Yhdestä langasta jos nykäisi, vaikka kaukaisestakin, sen vaikutukset saattoivat kantautua maan ääriin. Ja ranskalaiset olivat jo täällä, koko lailla lähempänä kuin Amerikka.

»Kunhan ranskalaisten kasarmilla Pondicherryssä kuullaan tästä, he epäilemättä tarttuvat tilaisuuteen. Ties vaikka marssisivat jo tänne päin.»

»Marssitaan sitten heitä vastaan», sanoi mies nimeltä Collins. Hän oli seurueen nuorin, tuore Intian-tulokas ja päässyt neuvostoon ainoastaan isänsä yhteyksien ansiosta. Hänen poskensa olivat yhä maidonvalkeat, sillä Intian aurinko ei ollut vielä koskettanut niitä. Mansur oli nähnyt hänenlaisiaan ennenkin: hän veikkasi, että jo ensimmäinen monsuuni murtaisi nuorukaisen.

Collinsin ehdotukseen vastattiin vaikenemalla.

»Ranskalaisilla on kaksi tuhatta miestä», sanoi kuvernööri.

»Meillä kuusisataa», Collins intoutui haaveilemaan menestyksestä. »Ja yksi jyrkevä englantilainen on vähintään viiden fransmannin veroinen.»

»*Virallinen* mieslukumme on kuusisataa», Saunders oikaisi häntä. »Todellinen pääluku on... vähemmän.»

Hän ei halunnut kertoa tarkalleen, kuinka paljon vähemmän. Tili-kirjojen mukaan hän maksoi yhä palkan kullekin kuudestasadasta miehestä.

»Intiassa taistelut käydään eri tavalla kuin mitä olet lukenut Euroopan historiasta», Mansur opetti. »Täällä arvostetaan sodankäynnin näyttävyyttä, ei barbaarisuutta. He ampuvat muutaman laukauksen meitä kohti, me vastaamme tulitukseen urhoollisesti, sitten he ehdottavat peräytyvänsä, jos saavat vastineeksi sovituksen rahasumman. Suostumme ehdotukseen, tietysti kunniakkaan tinkamisen jälkeen. Se tekee loven kassaan, mutta kellekään ei käy sen kehnommin. Pysymme tietysti suojassa muurien takana koko ajan.»

Miehet pöydän ääressä nyökyttelivät kiitollisina Mansurille tämän

järkipuheista. Vain yksi osallistujista, joka seiso i huoneen perällä, ei osoittanut hyväksyntäänsä. Hänellä oli koruton musta palttoo vailla kauppamiesten pukineiden pitsisomisteita ja koristekuvioita, eikä hänellä ollut peruukkia. Hän astui eteenpäin.

»Haluatteko puheenvuoron, herra Squires?» kuvernööri kysyi. Hänkin oli jo kohottautunut tuoliltaan haikaillen torille lähtöä. Tähän mennessä hänen faktorinsa olivat ehtineet jo lähes tunnin ajan etsiä tiedustelutiedon perusteella parhaita kaupantekopaikkoja.

»Länsimuu i ei ole purjekangasta parempi suoja», Squires sanoi. Hän oli siirtokunnan insinööri, suorasanainen yorkshireläinen, joka aiheutti hämmennystä kollegoissaan puhumalla kauppakomppaniassa raveliineista, vallihaudan seinistä ja luneteista. »Muu i suojaa meitä vain, jos se sortuu vihollisen päälle.»

Kuvernööri kurtisti otsaansa. Purna us pöydän ympärillä voimistui. »Tottahan te nyt liioittelette.»

»Jos olisitte lukeneet yhdenkin raporteistani, ette olisi noin yllättyneen näköisiä», Squires tokaisi. »Muu i ei ollut uutenakaan puutarhaaitaa häävimpi, eikä sitä ole sen koommin kunnostettu. Linnoituksen osaksi siitä ei ole alkuunkaan. Eihän se pysyisi edes pystyssä, elleivät mustat olisi rakentaneet sen kupeeseen hökkeleitä ja taloja.»

»Lontoon johtajat myönsivät kaksisataatuhatta puntaa linnoitusrakenteiden parannustöihin», Collins sanoi.

»Siitä summasta minä en nähnyt pennyäkään», Squires sanoi.

»Mihin rahat sitten päätyivät?»

»Se ei ole nyt ajankohtainen kysymys», kuvernööri keskeytti kiireisesti. Hän ei halunnut innostaa ketään selvittelemään, mihin linnoituksen peruskorjaukseen tarkoitettut rahat olivat uponneet. »Oleellista on, ettemme aiheuta kansassa paniikkia emmekä suo viholliselle etua paljastamalla heikkoja kohtiamme.»

»Vihollinen huomaa ne kyllä nopeasti ihan itsekin», Mansur murahti. Saunders ei kuullut sitä.

»Me emme lymyä muurien takana kuin naiset», kuvernööri vakuutti. »Muutama laukaus, muutama urhoollisuuden osoitus, ja kunniakas velvollisuutemme on täytetty. Sen jälkeen työt saavat

jatkua normaalisti.» Hän nousi seisomaan tapaamisen päättymisen merkiksi. »Hyvää päivänjatkoa, kunnianarvoiset herrat.»

Kauppiaat nyökyttelivät myötämielisesti. Syrjässä seisova insinööri Squires jäi tuijottamaan mietteissään ulos korkeasta ikkunasta.

Muiden kiiruhtaessa huoneesta pois Mansur meni hänen luokseen. »Ovatko puolustukset todella niin kehossa kunnossa?»

Squires nyökkäsi. »Piiritys saattaa osoittautua ankarammaksi kuin te ja arvoisa kuvernöörimme luulette. Ranskalaiset tavoittelevat maailmanherruutta. Amerikka, Intia, Itämaat – he havittelevat kaikkia kauppakohteitamme. Teidän asemassanne muuttaisin perheineni linnoitukseen.»

»Tehän sanoitte, ettei muureista ole mitään hyötyä», Mansur protestoi.

»Parempi silti olla täällä kuin joutua ranskalaisten yllättämäksi kotona», Squires sanoi. »Kun myrsky nousee, on syytä hakeutua suojaan turhia nirsoilematta.»

* * *

»**O**nkohan tämä nyt tarpeellista?» Verity kysyi. Hän seisoi keskellä salonkia cembalonsa vieressä matkatavaroiden keskellä. Huonekalut oli suojattu peittein pölyltä, ja pieni palveluskunta pakkasi kovalla hyörinällä kirstuja, laatikoita ja matkalaukkuja, joita oli huoneessa siellä täällä. Talo näytti siltä kuin taifuuni olisi pyyhkäissyt sen läpi.

Mansur suuteli Verityn otsaa. Hän hymyili, jotta vaimo ei huomaisi hänen huoltaan. »Mitä näet, kun katsot noista ikkunoista?»

Verityn ei tarvinnut katsoa. Varjoisan kuistin takana oli puurivi tien ja joen varrella. Niiden tuolla puolen oli ruutimylly, sairaala ja nelikulmaiset läntiset puolustustornit muurien ulkonemissa.

»Jos ranskalaiset tulevat, meidän kotimme on oivallinen tukikohta heidän tykeilleen.»

»Jos ranskalaiset tulevat», Verity toisti. »Eihän se ole varmaa. Ja tämä on meidän kotimme.»

INTIAN MADRAS 1754.

Theo ja Constance Courtney ovat erottamattomat, kunnes vanhempien traaginen kuolema ja tuhoisat väärinymmärrykset ajavat heidät erilleen. Intiassa kasvaneiden sisarusten kohtalot kietoutuvat Englannin ja Ranskan taisteluun maailmanherruudesta kolmessa maanosassa. Velvollisuudentuntoinen Theo päätyy sotimaan Pohjois-Amerikkaan, kun taas kapinallinen Constance kokee kovia itsellisenä naisena Pariisin seurapiireissä.

Vieläkö sisarusten polut kohtaavat veristen kamppailujen, villin kauneuden ja kahden kilpailevan mahdin hallitsemassa maailmassa?

Aavetulet on 18. osa suosituissa Courtney-sarjassa, joka kuvaa afrikkalaisen merkkisuvun vaiheita 1600-luvun alusta nykypäivään saakka.

»Eepinen kertomus rohkeudesta, petoksesta ja seikkailusta muskettitulen savulla höystettynä.»

– The Sun

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45445-9